

Anna Bujnowska

"Balladyna" Juliusza Słowackiego, Stanisław Makowski, Warszawa 1981 : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 25/1-2 (83-84), 247

1982

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

/II/ ŁAGOWSKI Bronisław: Filozofia polityczna Maurycego Mochnackiego. Kraków 1981, WL, ss. 216, zł 40,-

Utwory Maurycego Mochnackiego, krytyka literackiego i propagatora estetyki romantyzmu, traktuje autor jako narzędzie do formułowania refleksji historiozoficznych i socjologicznych. Fundamentalną ideą filozofii politycznej Mochnackiego była koncepcja narodu świadomego własnej odrębności. Indywidualizm narodowy, realizowany w aktach oryginalnej twórczości kulturalnej, jest czynnikiem warunkującym odzyskanie niepodległości i odrestaurowanie państwowości polskiej.

BP/83/84/63

E.J.

/II/ MAKOWSKI Stanisław: "Balladyna" Juliusza Słowackiego. Warszawa 1981, WSiP, ss. 152, zł 10,-

Książka składa się z dwóch części: pierwsza to analiza odautorska utworu, druga - antologia tekstów ułatwiających analizę dramatu. W części interpretacyjnej autor rozważa problem oryginalności utworu, kompozycję i styl, wątek baśniowy i antybaśniowość, wpływy Szekspira i Ariosta, problemy ironii i tragicizmu. W części drugiej zamieszczono materiały dotyczące źródeł historycznych i poetyckiej inspiracji dramatu, a także wypowiedzi samego poety o utworze, sądy współczesnych (Goszczyńskiego, Ropielewskiego, Krasieńskiego, Norwida), interpretacje historycznoliterackie (Kleina, Krzyżanowskiego, Raszewskiego, Kubackiego, Maciejewskiego, Weintrauba, Inglota), interpretacje teatralne (przykłady interpretacji Dębrowskiego, Aleksandrowicza, Hanuszkiewicza). W zakończeniu przytacza autor dwa utwory poetyckie (Iwaszkiewicza i Młynarskiego) będące pogłosem literackim dramatu.

BP/83/84/64

A.B.